Vicsek Ferenc

Régi politika, régi nyelv

VISSZHANG - LVIII. évfolyam, 17. szám, 2014. április 25.

Nem a múltról beszélek, hanem a jövőről. Arról, hogy mi nem ismételhető meg büntetlenül. Mert ki hallott az elmúlt években a baloldalon új nyelven megszólalni bárkit úgy, hogy a szavaival milliók számára tette volna egyértelművé: új politika született? Egyáltalán: felmerült bárkiben a baloldalon, hogy új nyelv nélkül nincs új politika? Miért hitette el magával a párt, hogy a radikális, a kocsmai hangütéstől sem visszariadó, sőt: abban a közegben kifejezetten élvezkedő, fideszes nehéztüzérség ellen hatásosak lehetnek a mérsékelt, a késsel-villával típusú szövegek? Gyengeséget mutatnak, óvatosságot, és nem keménységet, nem visszavágást. A kíméletlen keménység az egyik oldalon nem egyensúlyozható ki okos mérlegeléssel. Ez nemcsak kommunikációs hiba volt, hanem a beletörődés abba, hogy a szavakkal vívott meccsben a páston valószínűleg alul maradnának. És tényleg. Nem vették fel a kesztyűt.

Mondta valaki a fülkeforradalomra, hogy falkaforradalom? Legfeljebb csak publicisták játszottak a szavakkal. Vagy hogy maffiaállam, maffiokrácia? Politikus legfeljebb az utolsó hónapokban használta ezeket a fordulatokat. Vagyis azt sem tudták, hogy csak a kitartóan, négy éven keresztül, lépésről lépésre felépített és a kommunikációban egymásra utaló kifejezésekkel feleltethetők meg a módszeresen ismételt szavak. A beidegződésekre lehet csak építeni. Akkor keletkezik érzelem. Ami nélkül nincs kötődés, valahova tartozás, szurkolás, összetartás, siker. Évekig kellett volna kórusban mondani az egykulcsos adóra, hogy szemérmetlen igazságtalanság. A gazdagok sunyi támogatása. Azért mondták a kormányzati szövegekben, hogy arányos, mert tudták, hogy nem igazságos. Ha sokszor elismétlik ezt a baloldalon, akkor a végén tömegek értették volna, hogy a mondás és a mindennapi tapasztalatuk egybevág. Valaki felemeli a szavát értük.

A rezsicsökkentés is igazságtalan volt. Ma semmivel sem fizetnek kevesebbet, mint amennyit fizettek 2010-ben. Előbb emeltek és aztán csökkentettek. Az első perctől szajkózhatták volna a szocialisták, hogy kaphattak volna többet a lenyúlt pénzből a szegények. A végén persze mondták, de már késő volt. Hiller tudta a leckéjét, és a felsőoktatás megszorításait fillérre bemondta minden alkalommal. De a többiek hol voltak? Nem állt össze a kórus. Mintha nem is beszélhetett volna akárki a pártból a megszorításokról. Nem a pártból, hanem a mozgáskorlátozottak éléről Hegedűs Lajos mondta évekig: embertelen, amit a rokkantakkal műveltek. Felemelték a hangjukat a szocialisták? Évekig nem volt visszacsapás az egészségügyi megszorításokra. Szó nélkül hagyták, hogy soha nem adták vissza a 13. havi nyugdíjat. Évekig várt hiába arra a demokratikus média, hogy megtudja, mit is gondolnak a baloldalon a közmunkáról, a bankadóról. Sem kibányászott ügyek, sem rendes kommunikációs stratégia…

Mintha senki nem vette volna észre a szocialista politikusok közül, hogy a Fidesz úgy működik, mint a Fülöp-szigeti csodadoktorok, akik kicsempészték a „daganatot” (valójában a szárított csirkebelet) a páciens hasból és a koponyájából, két ügyes mozdulattal, vágás nélkül. Ott is a csiribí-csiribá meg a porított vér kápráztatta el a közönséget. A begyakorlott mozdulatok megtették a hatásukat. A balett, a performansz, az előadásmód volt a lényeg. Ha a távol-keleti mágusok valamit nem pontosan ugyanúgy csináltak volna, ahogy begyakorolták, akkor lebuktak volna hamarabb, nem utazott volna charter-járatokkal évekig hozzájuk a hiszékeny tömeg, a magyar betegek. Olyanok, akik már reménytelen stádiumban voltak, belekapaszkodtak bármilyen szalmaszálba. Ezt használták ki a szélhámosok.

Mikor leplezte le a Fidesz trükkjét egyetlen baloldali politikus? Azt, hogy nincs forradalom a demokráciában, mert nincs elnyomó, aki ellen lázadhatna a tömeg. Békesi, Petschnig, Vértes, Zdeborsky, Róna százszor jobban mondták el, szinte hetente, hogy mi a baj a kormánnyal, mint Tukacs vagy Göndör

vagy Burány. Még Veres János és Draskovics Tibor, az egykori pénzügyminiszterek is jobbak voltak náluk. De alig kaphattak szót. Mintha szakértői árnyékkormánya lett volna az országnak, ők foglalták el a megüresedett helyet a politika színpadán, pedig nem vágytak erre a szereposztásra. A cserék nem váltották be a reményeket. Repült Kökény, de ki jött helyette? Tényleg jobban tudja Váncsa, Kovács vagy Megyesi vagy Tóta W. vagy Para, Tóth Ákos, Tamás Ervin, Veress Jenő, Andrassew, Seres vagy bármelyik indexes, hávégés, vastag bőrös varánusz, akármelyik publicista, hogy mi volt a Fidesz számláján? De ha ők tudják jobban, akkor miért nem vették át tőlük a politikai kommunikációs szakértők?

Mekkora bátorság kell ahhoz, hogy a fejére olvassa bárki a hatalomnak, hogy a haverok lenyúlták az egészségügyi beszállítást, a stadionok építését, a filmes piacot, a Takarékbankot, az építőipart, tokkal vonóval, az uniós pénzek felét, a bármit? Az oktatásról Kunhalmi bevágta a leckét, és valahogy mondogatta, már a kurzus vége felé. És a rendészet és az önkormányzatok, a gazdaság, a vidék, a föld és a szegények és a munkavállalók, a hadsereg, a segélyre szorulók, nem mellesleg: a külpolitika? Ki emelte fel a szavát?

Látta valaki dühösnek a szocialista politikusokat? Látta őket valaki felháborodottnak? Olyannak, aki már nem bír uralkodni magán, mert annyira kihozták a sodrából, mert annyira fáj neki, amit a szerencsétlenekkel művelnek? Kinek a felháborodása volt hiteles bármely ügyben: Nyakóé? Tukacsé? Katonáé? Tóbiásé, Molnáré? Mesterházyé? Emlékszünk egyetlen mondatra, ami megragadt?

Ki csinálta a kommunikációt, mi lett az új párt új üzenete? Ami kiolvasható lett volna a szakértők szövegeiből, a demokratikus lapok publicisztikáiból. Márpedig lehetett látni, hogy a Jobbik lenyúlja a lényeges ügyeket. Szegények, munkanélküliek, elnyomottak, kisemmizettek, alattvalóvá tettek és így tovább. Vannak szociáldemokrata, liberális, baloldali értékek, és lényegében azok ellen folyt a kormányzás az első perctől, kizárólag a hatalom megtartása, a gazdagok édesgetése érdekében, persze nagyon ravasz, szélhámosokat megszégyenítő módon. Micsoda szélhámosság az egykulcsos adó!? Csak a gazdagoknak kedvez! Micsoda szélhámosság a földpályázat!? Csak a nagygazdáknak kedvez. Micsoda szélhámosság az új filmes szabályozás. Csak a kiválasztottak juthatnak forráshoz. És az iskolaigazgatók kinevezése, a kisebb kormányzat, a szabad média megteremtése, az egész közszolgálat bedarálása, az mi, ha nem átverés?! A segély helyett munka, az mekkora szélhámosság? Milyen sunyi szöveg a megvédjük Magyarországot az Uniótól? A nacionalizmusra játszani, az mekkora szélhámosság? És a komcsizás? Hol vannak itt kommunisták!?

Nem elég az új nyelv, látjuk. Volt, aki milliókat volt képes megszólítani, de fegyvertelen volt az igazi csatában. Se a szemből, se a hátulról kapott lövésekre még csak nem is számított. Aztán, mintha a színpadon szeretett volna meghalni, akkor sem ment a kötözőbe, amikor már a „baráti tűzben” tucatjával hullottak el sorban a szövetségesei.

Miért dicsérte meg Kocsis Máté Mesterházy Attilát? Az is szélhámosság, amikor a győztes úgy csinál, mintha felsegítené a vesztest, de közben azért valójában barátságosan belerúg. Ezt miért nem kérte ki ezt magának Mesterházy?! Én kikérem magamnak!